

Benvolgudes companyes i benvolguts companys,

Suposem que la majoria de vosaltres espereu un escrit del CAU fent una crítica ferotge a CCOO i a UGT per la signatura de l'ACORD SOCIAL i ECONÒMIC (*la famosa reforma de les pensions*). Als qui coincideu amb els plantejaments sindicals del CAU, us podem dir que estem totalment d'acord amb les valoracions que individualment heu pensat o expressat sobre el procés de mobilitzacions, negociació i signatura de l'acord. També a vosaltres, i a la resta de companyes i companys, us hem de dir que aquesta vegada no farem una valoració i una crítica convencional de les actituds sindicals dels dirigents de CCOO i UGT encara que podríem fer-ho, ja que el CAU hem mantingut una actitud coherent en tot el procés de lluites dels anys 2009, 2010 i principis del 2011. Hem convocat mobilitzacions i vagues sense trencar la unitat de les treballadores i dels treballadors, hem respectat i comprès als que no exercien el seu dret de vaga per diferents motius, entre d'altres, «perquè no serviria de res i s'acabaria signant un gran pacte social en contra de les classes treballadores». Tot això ens dóna una certa autoritat moral per poder criticar amb contundència els qui han fet tot el contrari del que volien fer creure que no farien.

En el CAU no ens podem sentir traïts per la signatura de l'ACORD SOCIAL i ECONÒMIC. Creiem que només es poden sentir traïdes les persones que confiaven que els representants dels sindicats signants serien capaços d'aturar el govern i obligar-lo a canviar les seves polítiques econòmiques i socials. Tampoc estem sorpresos, ja que qualsevol que tingués un xic d'informació general i la veiés amb una mica de perspectiva, podia preveure el que finalment ha passat. Sí que sentim una certa ràbia: perquè el temps –tossut- ens va donant la raó en les nostres previsions, i perquè les treballadores i els treballadors hem tornat a perdre una oportunitat històrica d'ensenyar les urpes i esgarrapar. Salvant les distàncies però a tall d'exemple: si en el 2010 a la UB, arrel dels incompliments dels acords del PAS funcionari i laboral, els sindicats haguéssim fet la nostra feina en comptes de tripijocs polítics, potser ara estaríem en una posició de fermesa per encarar el futur de les reformes universitàries de tota mena que tenim a sobre.

La preocupació és el principal sentiment que tenim en aquests moments en el CAU, però no només pel futur que ens espera (sobretot després de veure el programa 30 minuts de TV3 *Jubilats busquen feina*, **casualment retirat de l'arxiu de la televisió pública catalana**), sinó per les contradiccions que la signatura de l'ACORD SOCIAL i ECONÒMIC ha pogut generar en milers i milers de treballadores i treballadors de Catalunya i de l'estat espanyol; treballadores i treballadors (en actiu, aturats o jubilats) conscients que les mobilitzacions convocades pels sindicats estaven justificades i eren l'única manera **de plantar cara als Botín, González, Koplowitz, Díaz Ferran, Rosell, etc., i als polítics que els hi donen cobertura legal**.

De sobte, de gairebé estar preparant una vaga general i unitària per defensar les pensions públiques, passem a la signatura d'un acord que «defensa les pensions públiques». O la classe treballadora ha guanyat la batalla o això no quadra i no s'entén!

Els qui han provocat aquesta crisi es permeten el luxe d'emetre un comunicat, en horari de màxima audiència amb un missatge **prepotent i amenaçador**: «SÍ, NOSALTRES HEM PROVOCAT LA CRISI I PODEM PROVOCAR LES QUE VULGUEM I QUAN VULGUEM, QUÈ PASSA? NOSALTRES, AMB EL VISTIPLAU I L'AJUDA DELS VOSTRES GOVERNS, US CONDEMNEM A COMPETIR ENTRE VOSALTRES PER ACONSEGUIR LES ENGRUNES DEL NOSTRE PASTÍS».

Ara ja és impossible no veure qui mana, qui obeeix i qui en pateix les conseqüències. **Ja no queden arguments creïbles per explicar el que és inexplicable, per justificar el que és injustificable i per excusar el que és inexcusable.**

Les treballadores i els treballadors que formem part del CAU no estem per sobre del bé i del mal, ni som millors o pitjors que la majoria dels que formen part d'altres sindicats; simplement som com milers i milers de treballadores i treballadors que van entrar en contradicció ja fa molts anys arrel d'un sentiment de traïdoria provocat pels antecessors dels actuals dirigents sindicals signants de l'ACORD SOCIAL i ECONÒMIC. Creiem que el més important és la honestetat amb un mateix com a principi per poder ser honest amb els altres, i entenem perfectament els problemes que genera a la gent honesta el fet d'haver de decidir si conjunturalment és més important defensar la veritat generada per la realitat o les sigles de l'organització amb la qual et sents o et senties identificat.

Encara que ho sembli, sabeu que no és fàcil decidir. Des del CAU només podem parlar per experiència: nosaltres ja vam prendre la decisió fa temps i ens sentim alliberades i alliberats d'aquestes contradiccions. Volem animar les companyes i els companys que es puguin sentir identificades i identificats amb aquest escrit a reflexionar amb rigor i a prendre decisions valentes.

Convidem a tothom a sumar esforços, perquè la història ens ensenya que **la classe treballadora o les classes populars en general aconsegueixen revifar la lluita i frenar l'ímpetu dels poderosos quan es comencen a patir les conseqüències reals de les crisis globals.**

Salut, reflexió i lluita

Col·lectius Assemblearis d'Universitats (CAU – IAC)
Intersindical Alternativa de Catalunya

Barcelona, 14 de febrer de 2011